

[Freddy Madsen.]

af momsen. Regeringen har jo selv bekræftet, at det er en rigtig politik. Den pralede med, at den midlertidige momssænkning hindrede en stigning i arbejdsløsheden på 50.000. Det anser vi for at være overdrevet, men det er vitterligt, at det gavtede beskæftigelsen. Finansministeren indrømmer da også i sin fremsættelse, at der er brug for at stimulere forbruget, men i praksis vender man sig imod vore forslag.

Lad mig tage et andet helt konkret område, spørgsmålet om igangsættelse af vigtige offentlige arbejder. Vi har påvist, at der findes en lang række statslige og kommunale projekter, der umiddelbart kunne sættes i gang, og som netop burde udføres under en lavkonjunktur. Regeringen har selv igennem boligministeren påvist, at i kraft af sparede understøttelser og øgede skatteindtægter var det overordentlig billigt at gennemføre den slags, men sker der noget virkeligt på dette område? Man forkaster vore forslag, og man bidrager oven i købet, f. eks. igennem den politik, som man fører over for kommunerne, til yderligere at opbremse aktiviteten. Regeringen aftalte den 30. juni 1976 med de kommunale organisationer at fortsætte begrænsningerne på den kommunale investeringsaktivitet og i kommunernes adgang til at lånefinansiere aktiviteter. Desuden vedtog man ved septemberforliget i 1975, at der i form af sparevejledninger til kommunerne skulle spares millionbeløb i bloktilskud. Ja men så kan det da ikke undre nogen, at netop i kommunerne, som havde alle forudsætninger for at sætte øget beskæftigelse i gang, stagnerer tingene, der bidrager man faktisk til at fremkalde øget arbejdsløshed.

Jeg ved meget vel, at finansministeren vil hævde, at selv om det er rigtigt at udvide aktiviteten – det er jo det, han siger – ved hjælp af finansloven, så lader det sig desværre ikke gøre på grund af valutasituationen. Vi skal være de første til at erkende, at den er meget alvorlig, og at der må gøres noget ved den. Men mens de såkaldt ansvarlige jamrer sig, så er der jo sket det, at milliarderne har fået lov til at strømme lystigt ud af valutakassen, uden at man foretog sig noget virkeligt.

Gang på gang afviste man vores forslag om at begrænse spekulationen i jord og fast ejendom. Over 40 mia kr. blev der lånt ad den vej sidste år, og jeg vil godt vædde en Mercedes af de største på, at den væsentlige del af disse lån blev anvendt til biler, farvefjernsyn, udlands-

rejser og andre valutakrævende formål. Vi har foreslået, at værdistigningerne på fast ejendom blev indefrosset. Det er det eneste forslag, der er lagt frem, som kan løse det problem, og som også kunne gavne valutabalancen.

Nu vel, det løser ikke alle problemer. Vi føler os overbevist om, at Danmark ikke kommer uden om at lave en egentlig importregulering, hvis vi både skal afskaffe valutaunderskuddet og skaffe beskæftigelse. Og nylig har vi fremsat et forslag om at fritage danske varer for moms – en ny, utraditionel metode til at fremme en vækst i den hjemlige produktion. Men finansministeren har på sin side kun gammelkendte liberalistiske metoder at tilbyde nationen.

Eksporten skal fremmes, men ifølge finansministerens egen forelæggelse går det jo ganske godt med eksporten, der siden slutningen af 1975 har ligget på et forholdsvis højt niveau. Kendsgerningerne viser imidlertid, at det ikke har hjulpet en pind, fordi man samtidig sammen med forligspartierne har snøret strikken til om hjemmemarkedet.

Hvad er der så tilbage? Ja, det er typisk, at over for de alvorlige økonomiske problemer munder redegørelsen ud i en proklamation af, at regeringen inden for EF vil virke for, at valutarisk stærke lande vil gå i spidsen med aktivitetsfremmende foranstaltninger. Det skal fedt hjælpe. I det sidste par år er regeringen gået tiggergang til vennerne i Bonn, men helt uden resultat til trods for, at handelsbalancen over for forbundsrepublikken sidste år viste et deficit på 5,2 mia kr. og gælden fra besættelsestiden med renter efterhånden overstiger 50 mia kr. Det er naivt at tro, at vi kan vente hjælp fra den side. EF er, som vi modstandere sagde, et magtinstrument for de store magter og multinationale selskaber til at undertrykke de mindre og de svage.

Regeringen har altså ikke i forbindelse med finansloven nogen løsning på de dybtgående økonomiske problemer. Til gengæld har man accepteret nye nedskæringer og videreført tidligere fejltagelser. Jeg skal give nogle enkelte eksempler.

De sociale pensioner forventes at stige med 7,6 pct. de næste 4 år. I samme periode stiger antallet af pensionister med 6,7 pct. Til hver pensionist bliver der således en velstandsregulering på 0,9 pct. over 4 år eller 0,2 pct. årligt. Augustforliget vedtog en begrænsning i lønstigningen på 2 pct. de næste 2 år, men dette fi-